stad 47; 2352 M. E. Malmö 5; 2353 M. V. Borås 20; 2354 K. N. Gbg »I st. f. bl. v. tidigare ordförandens, Prins Bernadottes, bår 100; 2355 Ins. av A. L. Thorsell: A. B. Åsarp 25, Mösseberg 69, Mastunga 41, Öra 64, Ulricehamn 88, Rångedala 29, Möne 65, Romsås 35, Hökerum 54, d:o resebidr. 4, Toarpsdal 79, d:o resebidr. 4, Rölle 90, d:o resebidr. 5, Gingri 46, Borgstena 104, Floby 138, Slutarp 22, LMF Falkpg 63, S. F. Herrljunga 10; 2356 Ins. gm J. Eriksson: R. M. Järnforsen 20, Onämnd Malmö 50, S. A. Jkpg t. P. E:s und. 10, J. A. d:o d:o 10, V. A. d:o d:o 10, Koll. Gäddsjö 52, Råsboda 71: 65, Gysinge 19: 50, Onämnd Tärnsjö 50, V. E. Alunda t. P. E:s und. 60, H. B. N:a Strömfors 5; 2357 Missionsgåva 300; 2358 Mongolkr. Malmö t. B. B:s und. gm E. R. 300; 2359 E. S. Mullsjö 100; 2360 M. Ä. Lund 10; 2361 E. J. Linkpg 10; 2362 E. E. Karlskrona 40; 2363 R. L. Fagersta 10; 2364 I. J. Flugeby 10; 2365 A. N. Sthlm 50; 2366 Ins. gm E. Skallsjö: Visby 30, Bro 11, Hörsne 27, Hemse 30, Stånga SMF 38, Kräklingbo 18, Stånga EFS 13, Öja, Burgsvik 31, Hablingbo 15, Klintehamn 39, Sanda 60, Visby, reshjälp 20.

Flyktinghjälpen
2338 L. L. Upsl 5.

Varmt tack till varje givare!

»Hedningarna, som du har gjort, skola alla komma och tillbedja inför dig, Herre, och skola ära ditt namn.» Ps. 86: 9.

Att minnas:

SVENSKA MONGOL- OCH JAPANMISSIONENS OFFER- OCH BÖNEDAG

den 8 nov. kl. 18 i Betesdakyrkan.
Se sid. 220.

HÖSTENS SYFÖRENINGSFÖRSÄLJNING

i Brödraförsamlingens kyrksal den 18 nov. med början kl. 12.
Se sid. 229.

FÖRNYA PRENUMERATIONEN PÅ LJUSGLIMTAR

Se sid. 226.

Ljusglimtar

Tel. 10 62 05. Brunnsgatan 4, Stockholm C. Postgironummer 51015.
Pris kr 3: — pr helår. Ansvarig utgivare: *Joel Eriksson.*

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1953
98155

Bilaga medföljer.

Ljusglimtar

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOL- OCH JAPANMISSIONEN

N:r 12 | EXPEDITION: BRUNNSGATAN 4 - STOCKHOLM C | Dec. 1953

Ställ mig, så jag ser dig, Jesus

Från norskan.

Ställ mig, så jag ser dig, Jesus,
Ställ mig nära dig,
Så att dina kära ögon
Fästas kan på mig.

Ställ mig, så jag ser dig, Jesus,
Ställ dig framför mig,
Så att mina trötta ögon
Vila kan på dig.

Ställ mig, så jag ser dig, Jesus,
Döende för mig,
För att jag rättfärdig, salig
Skall tillhöra dig.

Ställ mig, så jag ser dig, Jesus,
Nu i denna stund!
Andas på mig, låt mig se dig
Som min frälsningsgrund.

Ställ mig, så jag ser dig, Jesus,
I min sista strid!
Salig skall jag sedan se dig,
Ja, till evig tid!

N.P.O.

De lånade krubba . . .

Från engelskan

De lånade krubba åt armodets son
och därtill halm och strå.
De lånade åsna bortifrån
för Herren att rida på.
Men korset han bar
och törnets krans
var hans.

Han lånade bröd en hungerns dag
på bergets grönklädda slänt,
och tvenne fiskar av okänt slag
hans lärjungar hade sänt.
Men korset han bar
och törnets krans
var hans.

Han lånade båt i ett fiskartjäll
och talte till folket från den
och en vindblåst hydda till läger en kväll
åt sig och tolv hemlösa män.
Men korset han bar
och törnets krans
var hans.

Han lånade sal, då hans dag var förbi,
för att duka sitt nattvardsbord,
och den grav man lade hans kvarleva i
var ett lån från en främlings jord.
Men korset han bar
och törnets krans
var hans.

Dock —
nu när jag skådar hans stingande krans
och ser hans kors som det var,
då känner jag djupt: det var icke hans,
det var m i n börda han bar.
Det kors min Frälsare
kallade sitt —
var mitt.

Nils Bolander

Från en konsert

Av fil. mag. *Margareta Malmgren.*

Det var en kväll i december. Jag satt i konserthuset i Stockholm. Stora salen var fylld av det där surret, som alltid föregår en konsert. Nere på podiet stämdes instrumenten i det disharmoniska filande, som också hör med till inledningen av en musikens afton. Här och där kom nya åhörare, här och där satt man och läste i programmet. Suset och prasslet och det lågmälda pratet vävdes samman omkring en likt en värmande mantel.

Jag hade kommit sent och hade inte haft tid att se efter, vad som den kvällen stod på programmet. Det var nu bara någon minut kvar, innan dirigenten skulle komma in. Jag ville åtminstone se efter, vem som skulle dirigera i kväll — en amerikan — namnet kände jag inte till — och programmet — först två svenska saker — och efter pausen Brahms andra symfoni

— Kan en amerikan förstå Brahms, flög det genom min hjärna lite skeptiskt.

Då öppnades dörren nere till höger. Det blev med ens alldeles tyst i salen.

Dirigenten var en neger! En kraftig man, alldeles mörk med ulligt, blåsvart hår. Åsynen av honom fyllde mig med en ny förväntan. Negrer är musikaliska. Det skulle bli intressant att höra hans tolkningar.

Han gick fram, bugade sig mot publiken — så vände han sig om och gjorde en något mindre bugning mot orkestern. Och så — mitt i den blickstilla förväntan, som fyllde rummet och sinnena — så böjde han huvudet djupt, slöt ögonen, knäppte händerna . . . Det var

andlöst tyst i salen under hans bön . . . Och så rätade han stilla upp sig och höjde handen. Konserten hade börjat.

Jag har hört flera av vår tids främsta dirigenter av vit ras dirigera stora orkesterverk. Men jag har aldrig sett en vit man börja med bön. Här kom en svart broder och levde helt naturligt i något, som den vita rasen mer och mer håller på att glömma bort. Jag kommer aldrig att glömma den kvällen.

Han var genommusikalisk och tekniskt på toppen av skicklighet. Aldrig har jag hört en så underbar tolkning av Brahms andra symfoni. Både för tolkningens skull och för den andliga gemenskapen applåderade jag, så att mina handflator var alldeles röda efteråt. Och jag var inte ensam. Hela auditoriet var fyllt av gripen tacksamhet. Och dagen därpå talade recensenterna om en av höstens höjdpunkter i konsertföreningen.

Där hängivelse åt Gud smälts samman med begåvning och kunnighet, där skymtar man något av det vackraste man kan få möta i tiden. En ödmjuk svart broder kom till en grupp vita människor och lärde dem något oförglömligt.

Överallt i spetsen för kyrkor och samfund och otaliga kristna smågrupper över jorden står dirigenter och fäktar. Somliga är så ängsliga om sig och sitt, att man får en förnimmelse av att de framför allt vill rädda lite glans åt sig själva. Andra är splittrade inombords av antipatier mot somliga i orkestern, sympatier för andra, medan de känner rädsla inför en tredje kategoris kritik. De håller tillbaka somliga instrument och fjäskar fram andra. Hela musikverket blir vantolkat under deras ledning. Men det finns också dirigenter, som böjer sig djupt under Guds hand och ledning. De låter alla instrument och toner komma till sin rätt så som det är antytt i partituret. Där musiken får brusa, som Skaparen tänkt sig den, där glömmer man dirigenten för Gud. Dit dras man, där värms man. Där anar man, hur Gud ville, att vi kristna egentligen skulle ha det — inte bara en gång i himlen utan redan här — och just här — för att världen ska tro.

Bibeln i Japan

I Brittiska Bibelsällskapets nyligen utkomna berättelse för 1953, som har den träffande titeln »Not by bread alone» (Ej av bröd allenast) läses följande om verksamheten i Japan:

»Det mest utpräglade draget i vad japanerna nu läser är rivaliteten mellan kommunist-litteratur och Bibeln. Dessa böcker ser man i varenda stad, större eller mindre, och de läses i vida kretsar. Det

Skall det bli något i näten?

skall bli intressant att se vilken av dem skall vinna det japanska folkets själ.»

Detta uttalande är ej något citat ur en religiös publikation utan ur en daglig tidning i Japan. Liknande uttalanden har ofta förekommit under de senaste fyra, fem åren, och emedan det är ett sant omdöme har alla journalister varit på det klara med betydelsen av Bibelsällskapets arbete. Japanska Bibelsällskapets göranden har ofta refererats under stora rubriker i den profana pressen.

Under de gångna tre åren — från april 1949 till april 1953 — har mer än 10 millioner delar av Skriften spritts i Japan. Långt utanför de kristna kyrkornas skrankor har de kristna skrifterna funnit läsare. Offentliga föreläsningar över Bibeln, med 20 yens inträdesavgift, har dragit regelbundna åhörarskaror på ett par hundra personer, huvudsakligen icke kristna. Tre tusen exemplar av en stor Bibelkonkordans och tio tusen av en mindre såldes ut på en månad. Grupper av japanska lärda möts t. o. m. för att studera Skriften på hebreiska och grekiska. Kejsarens yngste bror, prins Mikasa, studerar grundligt Gamla Testamentet och besöker ofta Bibelhuset i Tokio för att använda sig av dess bibliotek; han är ej kristen.

Allt detta är tecken på en mycket märklig utveckling: här ser vi en avsevärt stor del av ett asiatiskt folk som frivilligt ställer sig under de kristna skrifternas inflytande. Nästan hela Japan är läskunnigt, ja, en nation av läsande människor. Under sökandet efter en ny grund för nationellt liv efter shintoismens sammanbrott vid krigets slut, är japanerna allvarligt intresserade av att se efter vad

Nya Testamentet har att bjuda, likaväl som de undersöker vad Karl Marx har att säga. Utslaget har ännu ej fallit i vågskålen. Det kan utfalla i någondera av tre riktningar: ett jordskred till kommunismens förmån, ett återuppvaknande av shintoismen, vilket någon iakttagare rapporterar är i görningen, eftersom feodalismen ännu är mycket stark, eller en vändning till sann kristen tro. Det betydelsefulla är att utslaget ännu ej har fallit.

Japanska Bibelsällskapet är fullt medvetet härom. Länge har Skriften endast varit tillgänglig på klassisk japanska, en märklig och vårdad översättning men vida skild från dagens talspråk, på vilket tidningarna vänder sig till sina läsare. Men år 1951 begynte Japanska Bibelsällskapet att arbeta på en ny översättning till talspråket. En revidering av den klassiska bibelöversättningen, vilken det tagit år att förbereda, fick vika för att man skulle koncentrera sig på att ge folket bibeln på dess eget språk. Av denna nya översättning har hittills endast Markus' evangelium utgivits, men man hoppas att alla fyra evangelierna samt Apostlagärningarna skall vara färdiga till våren. Under tiden håller en »privat» översättning av Nya Testamentet på talspråket att utarbetas och en annan är redan utkommen — den första av Mr. Tsukamoto och den andra av Dr. T. Kakawa, utgiven såsom tidning. Detta har sporrat Bibelsällskapets översättningskommitté till fördubblade ansträngningar, ty en »auktoriserad» bibelupplaga på japanskt talspråk skulle ej blott göra Skriften tillgänglig för millioner, för vilka det klassiska språket är för svårt, utan skulle även ge stadgad form åt den japanska som talas. Liksom den koreanska »hankul»-översättningen är detta ett företag av största vikt.

Under flera år har julen varit en omtyckt fest i Japan. Affärerna har varit dekorerade och man har anordnat särskilda kabaréer och bjudningar utan något begrepp om julens innebörd. Bibelsällskapet utgav ett särtryck av det andra kapitlet i Lukas evangelium i den nya översättningen, så att de fakta som bär upp julhögtiden skulle bli mer allmänt kända. Men ännu viktigare var en kristlig utställning, som hölls den 10—24 december i femte våningen i ett av Tokios största varuhus. Det var ungefär som om Selfridge i London eller Macey i New York hade reserverat en våning och bett kristna organisationer att anordna en utställning.

Bibelsällskapet har under detta år nått ut till de avlägsna öarna. Två kolportörer besökte de nordligaste öarna Rebun och Rishiri och sålde 3.000 exemplar. Ett liknande besök på Tsushima och Iki-öarna resulterade i att 6.700 exemplar såldes, av vilka 1.000 utdelades till koreanska flyktingar.

På detta sätt har det levande ordet trängt in i japanernas liv. Vi känner ej resultaten utom i enstaka fall. Mr. Robertson sände oss

nyligen följande berättelse av en tysk missionär, som ägnat sig åt skriftspridning. Den handlar om en japansk kvinna som inbjöd pastor Paul Gerhardt Müller att komma till hennes bergsby och tala till hennes vänner: »Hennes man dog för några månader sedan.

Bibelutställning i ett av Tokios varuhus.

Lämnad ensam med tre barn sökte hon tröst vid Shintoaltaret, hon gick till buddist-prästerna för att finna frid i sitt blödande hjärta, hon gjorde en pilgrimsfärd till en av de heliga städerna, men allt förgäves. Hennes sorg stillades ej. Ingenstädes fann hon verklig tröst.

En av dessa sorgedagar kom en skolflicka till henne med en smutsig liten bok. 'Tag och läs den', sade barnet, 'jag hittade den på gatan, någon måste ha tappat den. Jag läste den. Däri fanns en underbar historia om en man som hjälper de hjälplösa. Jag tänkte på er, den kan göra er gott.'

Kvinnan tog boken. Det var Lukas' evangelium. Hon läste det utan avbrott, från början till slut och hon förnam att hädanefter kunde hennes liv blott fortsätta i den riktning denna lilla bok visat henne. Hon började leta efter kristna men hela hennes trakt var oberörd av kyrkan. Hon fann ej någon som kunde hjälpa henne.

En dag gick hon till marknaden för att sälja ägg. Där hörde hon en missionär tala om Iesu Kirisuto. Hon bad honom komma till hennes avlägsna bergsby och besöka hennes hem. Några veckor senare var hon döpt och efter några månader hade byn en liten församling bestående av sådana som kommit till tro på Jesus Kristus genom 'Boken'.»

(Översatt av *E. A. J—n.*)

Några intryck från konferensen i Gotemba

Av *Sigrid Jonsson*

Gotemba — det är ett namn som har en särskild klang för oss svenska missionärer. Redan hemma i Sverige hörde man talas om Gotemba, och man har sett fram mot den dag, då man skulle få komma dit. Varhelst man träffat en svensk under sommarens lopp, har den stående frågan varit: »Kommer Du till Gotemba i sommar?» Även norrmännen var inbjudna, men av olika anledningar — bl. a. rikedomen på konferenser denna sommar — kom bara tre med denna gång.

Vi har haft en ovanligt regnig sommar i år och den första september kom med mulet väder som vanligt. Vi tokiobor skulle åka bil till Gotemba och måste över ett besvärligt pass i Hakonebergen, så vi hade önskat vackert väder. Vi visste heller inte, om vägen var farbar ifall det blev för mycket regn. När vi lämnade Tokio såg det ut att ljusna, men vi hade inte hunnit längre än till Yokohama, när regnet kom. Och det var inte ett milt sommarregn, som man är van vid hemma. När vi kommit upp i bergen och skulle ta av upp till passet, frågade vi hur vägen var däruppe och fick det lugnande beskedet, att den var ganska bra, vilket den också var. När vi nått passet, lättade regnet men i stället kom dimman. Det kändes ganska kusligt. På vänster sida anade man avgrunden, på höger sida hade man bergväggen och framför fri sikt bara 3—4 meter. Av utsikten, som lär vara hänförande, såg man inte ett dugg. Men vi tröstade oss med att vi skulle samma väg tillbaka. Vi drog i alla fall en lättnadens suck, när vi kommit över passet och rullade ner mot Gotemba. Visserligen höll vi på att bli sittande i en gyttjepöl några hundra meter från målet, men också det klarades av.

Konferensdeltagare i Gotemba.

Ja, så var vi då framme. KFUM:s ungdomshem, som vi helt och hållet fick disponera, är en alldeles idealisk plats för en sådan konferens som vår. Det ligger en bra bit från själva staden, inne i en skog av höga cedrar.

De flesta hade redan anlänt, när vi kom. Vi var mellan 60—70 stycken när vi bänkade oss kring borden efter att ha sjungit: »I Jesu namn till bords vi gå . . .» på svenska. När man lyssnade till sorlet i matsalen, så förstod man vilken glädje det var för alla att få använda sitt eget modersmål. Tänk, att bara behöva tala svenska i fyra dagar! Men den glädjen kändes nog mest, när man fick sätta sig ned och sjunga svenska sånger ur en svensk sångbok och höra Guds ord läsas på svenska. Vi fick också lyssna till riktig strängmusik, det får man annars inte här i Japan.

Inledningsmötet började med att Sam Sköld hälsade oss välkomna. Han talade över 1 Petr. 1 kap. »En hälsning till de utvalda främlingar, som bo kringspridda. Lovad vare vår Herres, Jesu Kristi Gud och Fader.» Vår högtid här skulle börja med en lovsång, men det skall alltid vara en salig förundrans underton i våra liv. — Redan från första början kände vi den underbara Andens gemenskap, som sedan kom att prägla denna konferens.

Korta rapporter lämnades från de olika missionerna om arbetet under året. Jag tror att man kan säga, att det genomgående draget i alla rapporterna var, att svårigheterna blir större och större och den andliga kampen hårdare och hårdare. Fiendens motstånd är hårt, men Gud skall vaka över sitt verk, och vi få överlämna arbetet åt

Guds nåd. Vi ser i alla fall, hur något nytt håller på att bryta sig fram — japanska kristna som vågar bryta med det gamla och stå för sin tro. Klockan blev mycket, innan vi skildes den kvällen, men det var så mycket att samtala om. För oss nykomlingar var det stärkande att lyssna till de äldres erfarenheter, men samtidigt kände man sin oerhörda litenhet inför den väldiga uppgiften.

Onsdagen började som tillbörligt är med morgonbön och efter frukost samlades vi till bibelstudium. Karl Frandell ledde detta. Han talade om storheten i Guds frälsningsplan enligt Fil. 2: 6—9 och Gal. 4: 4—8. Frälsningen i Kristus är Guds brobyggande. Tiden och evigheten är två berg med korset som en bro emellan. I en bro måste alla spannen finnas, för att bron skall bära. Första spannet är Jesu människoblivande. Gud sände en, som själv var fri, för att friköpa oss. Det andra spannet är korsdöden, då Jesus öppnade portarna ut ur träldomslandet, för att vi skulle komma fram till pärleportarna. Det tredje spannet är uppståndelsen och det sista himmelsfärden och förhärligandet. Bron måste nå land på andra sidan. Jesus måste återvända till härligheten och sända Anden.

Efter bibelstudiet och en kafferast samlades vi åter — nu för att lyssna till en missionsveteran, dr W. Axling, som arbetat här i Japan i 53 år. Han är svenskättling och är nu över 80 år. Hans ämne var: »Missionsarbete i Japan förr och nu.» Han kom först till norra Japan, men minnet av förföljelserna mot de kristna på 1600-talet levde fortfarande kvar i dessa provinser, och folket vågade inte visa något intresse för den kristna förkunnelsen. Arbetet bestod i gatumöten och husbesök. Så höll de på i 5 år, men flyttade sedan till Tokio för att upprätta ett centrum där. De hyrde ett stort hus, men inga människor kom dit, så de måste söka nya vägar att nå folket. En kindergarten och en aftonskola för arbetande flickor öppnades samt en del engelska klasser. Detta för att komma i kontakt med folket för att sedan kunna ge dem evangelium. På detta sätt öppnades dörrarna så småningom. Så kom kriget och alla kristna betraktades mer och mindre som landets fiender. Missionären kunde inte predika, utan att en polis skrev upp allt vad han sade för att ev. få något att anklaga honom för. När sedan kriget med Amerika bröt ut, blev dr Axling internerad, men de kristna hade tillåtelse att besöka honom. Det var med rörelse han talade om deras kärlek och uthållighet, trots de risker de löpte genom dessa besök. Nu är dörrarna öppna igen och öppna är också många hjärtan. »Jag har låtit dig finna en öppen dörr som ingen kan tillsluta.» Upp. 3: 7—8. Ett nytt Japan kan inte byggas utan Kristus, och just nu är Guds hand utsträckt över Japan.

På eftermiddagen hade vi sedan samtal med dr Axling med anledning av föredraget, och många intressanta synpunkter kom fram även om åsikterna om olika metoder gick isär på en del punkter.

Vid foten av Fuji.

På kvällen visade Margareta Nyrén vackra färgbilder från Sverige och Palestina. Vi såg blomsterängar från Småland och fjällhedar från Jämtland för att inte nämna allt annat vackert. Sverige är allt bra vackert ändå. Det var med känsla vi sjöng »Du gamla, du fria» och »Ja vi elsker — — —»

På torsdagsmorgon togs frågan om en utflykt upp. Det var mulet och japanerna förutspådde regn, så utsikterna var inte lysande. Vi beslöt att skjuta på avgörandet till efter lunch. Dr Axling ledde så morgonens bibelstudium från 2 Kor. 2: 15, 11: 23—27. »Alltid seger i Kristus.» Det gäller att inte segla i det blå utan att ha fötterna på jorden och blicken på Kristus.

Joh. Aspberg talade om den nya talspråksöversättningen av Nya Testamentet. Det var kanske lite svårt för oss nykomlingar att följa med den lärde språkmannen, och man konstaterade med en djup suck, att än lär det dröja länge, innan man kan läsa och förstå Bibeln på japanska. I alla fall var det intressant.

Efter lunch startade vi för vår utflykt, alla olycksprofeter till trots. Det blev två fullpackade bussar och en personbil. Målet var en sjö vid foten av det mäktiga Fuji. Färden gick över ett bergspass och molnen hängde tunga långt ner på bergssluttningarna. Men just när vi kom fram till målet för vår färd, bröt solen igenom, och vi såg Fujis topp genom molnen. Efter hand skingrades molnen helt och hela berget framträdde i sitt mäktiga majestät. Det har skrivits och sagts mycket vackert om Fuji, och man kan bara intyga, att allt är sant. Detta var också den enda dag Fuji behagade visa sig under hela tiden vi var i Gotemba. — Men vad är en utflykt utan kaffe. Frances Haglund hade sett till den detaljen, så ingenting fattades för en lyckad eftermiddag. Efter kaffet samlades vi till möte i det fria. Samtidigt som vi njöt av den underbara naturen, fick vi lyssna till rapporter om Guds verk i Japan. Det blev en eftermiddag, som vi alla nog kommer att minnas med särskild glädje.

På kvällen samlades vi till vittnesbördsmöte, då vi fick höra, hur Gud verkat med den enskilde missionären. Ibland blir vi så upptagna av att hjälpa andra, så att vi försummar vår egen andliga hälsa. Vi behöver mer stillhet inför Gud. Det är inte genom egen kraft utan genom Guds Ande, som verket skall föras vidare. Den största svårigheten här i Japan är inte vitaminbrist och ett besvärligt klimat, utan djävulens fruktansvärda makt.

Fredagsförmiddagens bibelstudium leddes av Evert Andersson över Hebr. 3: 1—6 »att vara betrodd». Endast om vi är trogna, kan Gud betro oss att utföra hans verk. Gud har gett oss ett så stort förtroende, att han kallat oss hit. Och då vill han också upplåta hela sitt förrådshus, där vi får hämta ut, för att vi sedan skall ha något att ge. Om inte Gud ger oss ett budskap, så har vi ingenting att ge. Vårt hjärta skall vara en radar som kan förnimma då Gud talar.

Vi hade också en japansk gäst den sista konferensdagen, Mrs Uemora. Hon är pastor i en församling i Tokio och hade kallats för att tala om »Missionsarbete bland Japans kvinnor». Hon gav först en liten historik över kristendomens utveckling i Japan och fortsatte sedan med en del goda råd till oss missionärer, speciellt med hänsyn till kvinnoarbetet. Bland annat varnade hon för all slags välgörenhet. Vad folket behöver är evangelium. »Lärdom och kultur kan vi ge själva», sa hon, »vad vi behöver är evangelium och vi måste vinna kvinnorna».

På eftermiddagen hade vi tillfälle att ställa frågor till Mrs Uemora. Det blev frågor om etikett, om hur man skall närma sig folket för att vinna dem o. s. v. Vi fick många kloka svar, även om en del var svårtydda. Men det är vad japanerna själva är.

Ja, så hade vi då kommit till sista kvällen i högtiden. Folke Persson ledde avslutningsmötet. Han vittnade om hur Gud mött honom på ett alldeles särskilt sätt under denna konferens. Hela konferensen hade gått i löftets tecken. Skulle något vara så underbart att Gud inte skulle förmå det. Jer. 32: 27. När tiden var inne, sände Gud sin son. Nu är det Japans tillfälle.

Det var med tacksamma och ödmjuka hjärtan vi skildes. Vi såg kanske svårigheterna klarare än förut, men vi hade också fått uppleva, att alla Guds löften gäller än i dag. Och så hade vi fått uppleva en syskongemenskap, som man förut knappast trott vara möjlig. Mrs Uemora frågade, hur det var möjligt med en sådan Andens enhet, trots att så många olika samfund var representerade och det enda svaret är, att Kristi kärlek var utgjuten i allas hjärtan.

Nu ser vi alla fram mot nästa gång, vi skall få mötas i Gotemba.

En arbetsam tid i Tomakomai

Sex nydöpta i sommar och i höst

I ett brev av den 28:e sept. till missionsföreståndare Joel Eriksson berättar Eric Almefors ett och annat om sommarens och höstens stora kampanjer och om det glädjande resultatet av verksamheten under året, att *sex* japaner mottagit det heliga dopet. Som våra läsare minns, döptes i sept. 1952 tio japaner i Tomakomai. Den kristna skaran där räknar alltså nu sexton medlemmar.

I sitt brev skriver Eric Almefors:

Det är en arbetsam tid, som ligger bakom oss. Först nu har vi börjat att få litet andrum efter kampanjen. Det har varit åtskilligt att ordna för »follow up»-arbetet, och vi ämnar försöka ha bibelstudier på alla de fem olika platserna, där vi hade möten under *Youth for Christ*-kampanjen. Det blir förstås en stor utvidgning av arbetet, men vi hoppas kunna besöka platserna en gång i veckan. Det, som gör detta svårutförbart, är emellertid, att vår tolk Kawamura inte kan komma till oss mer än lördag och söndag. Vi skulle så väl ha behövt en heltidsanställd tolk, men det har varit omöjligt att få. Förut har det varit möjligt för Kawamura att komma vid 10-tiden på lördagsförmiddagarna, men nu efter det nya schemat för terminen kan han nog inte vara i Tomakomai förrän vid 5-tiden. Därför hinner vi vara bara på en plats på lördagen och måste alltså koncentrera arbetet till söndagen, så det blir en arbetsam dag. Det är också rätt långa avstånd att köra. Mukawa, som vi besöker på lördagskvällen, ligger ett par tre svenska mil från Tomakomai, och Shiraoi ligger nästan på samma avstånd. Vägen till Mukawa håller de på att reparera, så den är bitvis svår att köra. Dessutom är Hokkaidos vägar fruktansvärda. De är visserligen breda och raka men gropiga och fullständigt som ett tvättbräde. Man skakar förskräckligt i en jeep, som inte är fjädrande som en vanlig bil.

I Mukawa och Shiraoi är myndigheterna vänligt inställda mot oss, och vi har fått löfte att ha bibelstudierna i kommunalhuset. I Nishikioka har det emellertid fortfarande visat sig omöjligt att få någon lokal att samlas i, och vi är nu också utan lokal i Yufutsu, därför att vi har blivit uppsagda, där vi förut hyrt. Vi är mycket ledsna för detta, eftersom det vid kampanjen på båda platserna var en del unga människor, som uttryckte sin önskan att lära känna mer om kristendomen. Det har också öppnat sig en möjlighet för oss att få en tolk mitt i veckan i Nishikioka. En teknisk studerande där har lovat att hjälpa oss. Han tillhör den lilla *Anglican group*, som

samarbetat med oss i kampanjen. Och Yufutsu hade vi planerat att fortsätta att besöka på söndagarna, men nu har vi ingen plats att gå till. Här är verkligen ett böneämne, som Ni måste hjälpa oss med. Gud förmår, och Han hör bön.

Det har blivit möjligt för oss att fortsätta med veckomötet i Tomakomai genom att Toyoka hjälper oss. Han har nu slutat vid militärförläggningen i Chitose och ämnar nu fortsätta att läsa för att förbereda sig för inträdesexamina till universitetet till våren. Förut brukade vi ha ett litet bibelstudium i Gamla Testamentet och bön på torsdagskvällarna. Nu har vi lagt om det till en förberedelse för kommande söndags söndagsskola. Vi hoppas därigenom få så många som möjligt intresserade och tränade för söndagsskolearbetet, för vi har stort behov av söndagsskollärare. I Tomakomai har vi nu måst upphöra med det evangeliska mötet på lördagskvällarna i transportarbetarnas lokal, men vi har fått löfte att i stället använda den på söndagseftermiddagarna för söndagsskola och bibelstudium.

Youth for Christ har själva ordnat med »follow up»-arbetet på sådant sätt, att de till alla, som gav in sitt namn, skickar gratis en liten korrespondenskurs omfattande johannesevangeliet. Från vår sida skall vi försöka få dem in i bibelstudiet på de olika platserna, och vi har nu i början också försökt att hjälpa dem lite med korrespondenskursen. Den ombesörjes och är utarbetad av »Navigators», som samarbetar här med *Youth for Christ*. I Tomakomai var det inte många, som lämnade in sina namn, men på de andra platserna var det åtskilliga. Tillsammans var det lite över 300. I Mukawa och Shiraoi skickade vi ut en inbjudan, när vi nu började bibelstudierna,

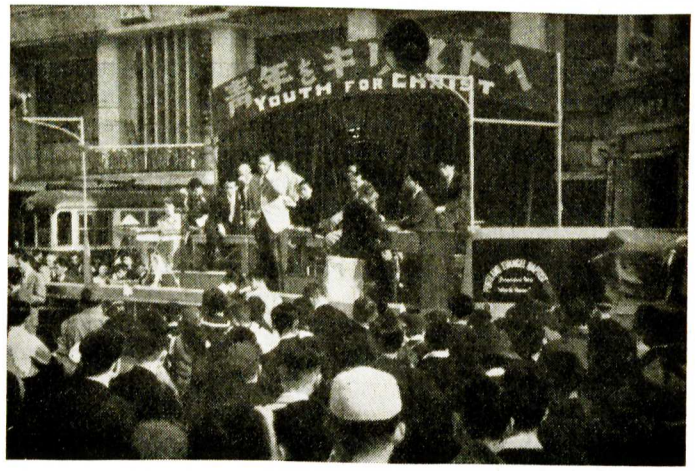

Ett Youth for Christ-möte.

och naturligtvis har inte alla kommit på långt när, men det har ändå varit ett 20- och 30-tal på de olika platserna. I Mukawa har också sjukhuset öppnats för oss. Vi var där för första gången efter kampanjen i lördags eftermiddag. En av läkarna är mycket intresserad och hälsar oss varmt välkomna.

Egentligen blev inte kampanjen, vad vi hade väntat och tänkt. Vi fick hålla till godo med mindre lokaler, än vad vi från början hade planerat, därför att vi kunde inte få tag i större. Detta gäller särskilt Tomakomai. Rektorn vid ett av läroverken hade lovat lite mer än han kunde stå för, när vi fick löfte att ha Youth for Christ-mötena i hans skolas stora gymnastiklokal. Det kom också återbud några dagar innan kampanjen skulle börja. Enligt japansk lag är det förbjudet att använda skolorna för religiös propaganda. Vi gjorde stora ansträngningar för att få tag i en bra lokal, och sådan saknas inte här i Tomakomai, men vi hade ingen framgång. Vi fick till sist nöja oss med en föreningslokal, som äges av det stora pappersbrukets arbetarförening och transportarbetarnas lokal, som vi förut hyrt, och de båda lokalerna visade sig stora nog. Trots att vi försökt att göra stor propaganda för kampanjen, blev inte tillslutningen så stor. Dessutom hade vi planerat kampanjen med tanke på att vi skulle få tre män som talare, men så kom det två damer, och den ena av dem var mest intresserad för barnarbete.

Det har glatt oss, att vi också i höst genom dopet fått införliva nya medlemmar i Krsiti kyrka. Vi har i höst haft två dop. Den första gången döptes fyra men den sista gången bara en. Av de fyra var en från Yufutsu, den hårda platsen. Det har verkligen glatt och uppmuntrat oss, att vi trots allt fått se frukt därifrån. Hennes namn är Narumi. Han, som döptes ensam, är en studerande vid namn Takeda. Han bor inte i Tomakomai utan på en plats, som heter Hayakita.

Denne unge man, Takeda är ett bevis på hur vi stundom får möta människor, som är förberedda att mottaga Jesus Kristus. Han kom till oss för första gången en eftermiddag i våras. Vi trodde nog, att han liksom så många andra studerande huvudsakligen kom för engelskans skull, men det visade sig snart, att detta inte var orsaken till hans besök. På en annan plats hade han i skolan haft en kristen lärare, som för eleverna vittnat om frälsningens väg. Nu kom han, därför att han önskade att få veta mer. Eftersom han bott på en annan plats, har det inte varit möjligt för honom att komma så regelbundet till bibelstudierna, men han har många gånger kommit efter läsningens slut i skolan, innan han skulle fara hem, och då har vi fått tillfälle att tala med honom. Hans önskan är att få fortsätta vid ett kristet universitet, när han slutat vid läroverket.

Vid konferensen i Toya döptes bara en från Tomakomai, så tillsammans har vi i år fått döpa sex personer. Du kanske kommer ihåg,

att jag nämnde i mitt förra brev, att Munekata slutat upp att komma till våra möten. Det var också rätt länge, han höll sig borta, men nu är jag glad att kunna meddela, att han börjat att komma igen, men han behöver förvisso förbön. Han är inte riktigt sig lik. Okamoto i fängelset har vi fortfarande kontakt med. Det är verkligt roligt med honom. Enligt vad vi hört, har han skött sig mycket bra i fängelset, och han har därför blivit förflyttad till en avdelning, där de är mer fria. Han har också fått bli till hjälp för andra fångar, från vilka vi haft brev. Antagligen kommer han att få sitt fängelsestraff mycket avkortat.

Från den där amerikanske soldaten, som lovade att hjälpa oss med pengar till en kyrka, har vi inte hört något på länge. Däremot kan jag tala om, att när Folke var här i somras, for vi till Chitose och talade med fältprästerna på den stora militärförläggningen, om de inte kunde hjälpa oss med kollektmedel till en kyrka. De har sedan besökt oss ett par gånger för att inhämta upplysningar om oss och vår mission, och de lovade oss kollektmedlen under hela september månad. Detta är vi verkligen glada för. Naturligtvis får vi inte nu på en gång tillräckligt till en hel kyrka, men vi hoppas, att det skall bli en god början. Vi har nu också börjat att ta upp kollekt bland våra troende, så att de också får hjälpa till.

Din tillgivne
Eric

Åter bland kalmuckflyktingarna

Missionssekreterare Paul-Georg Svensson har, som i förra numret av vår tidning meddelades, åter gjort ett besök bland kalmuckflyktingarna i München. Han har gjort denna färd i sällskap med Slaviska missionens arbetare. I brev av den 6:e nov. skriver S.:

Nu har jag packat bilen färdig för att strax fara till Ingolstadt. Här har vi haft utdelning av sakerna. Det var svårt och nog fanns det missnöje. Men så delade vi också ut margarin, mjöl, socker och rökt fläsk, och då blev glädjen stor och alla blev nöjda. Brist på kläder råder väl än, men hunger är värre. Understödet från staten räcker inte till mat, det säger alla. Nu har vi också matvaror med till Ingolstadt. Vi har kunnat köpa dem billigare här genom hemmet.

Denna gång har det tyvärr inte blivit mycken tid till samtal. Jag hoppas, att Elsa Skallsjö till våren igen skall kunna komma hit som missionär. Alla frågar efter henne och Dagny, så nog förstår de att uppskatta, när någon bryr sig om dem. En del av dem läser nog sitt N. T. eller bibeln, om de kan ryska.

Så långt S. I nästa n:r av Ljusglimtar inflyter en utförlig och intresseväckande skildring av denna missionsresa.

Våra första upplevelser i Muroran

Av *Gullbritt Hellberg*

Muroran den 22 okt. 1953

På kvällen den 14 sept. äntrade Sigrid och jag tåget, som skulle föra oss den långa vägen upp till Hokkaido. Det kändes riktigt svårt att skiljas från Tokiogruppen som vi hunnit växa samman med under dessa våra första månader i Japan. En del hade samlats utanför huset för att säga farväl och några var nere vid Centralstationen för att vinka av och medan tåget ångade ut viftade vi adjö till Margith, Folke och alla vänner som samlats. Nu var vi således på väg till vårt första missionsfält för att arbeta som självständiga missionärer och det var nog inte utan att vi båda kände allvaret inför uppgiften, samtidigt som vi var glada att få gå med evangelium till Hokkaido.

Det är en lång resa från Tokio till Muroran. Den tar omkring 27 timmar, så det var skönt att få sova bort en del av tiden. Åka sovvagn är förresten en upplevelse i Japan. Man kommer in i en stor lång vagn där det är fullt med bäddar på båda sidor med gröna draperier för. Så får man sin angivna plats, kryper in bakom förhänget och försöker sova så gott det går, beroende eller oberoende av pratet och nojset omkring.

Nästa dag blev omväxlande därför att vi fick göra en fyra timmars lång sjötur med färjan som förde oss från Honshu till Hokkaido, en fin resa i strålande väder. Japanerna håller en viss kontroll på de personer som söker sig över till Hokkaido, så vi fick fylla i identifieringspapper innan vi lämnade båten. Det kändes ungefär som om man skulle förpassas till Sibirien.

I Hakodate, första hamnen på Hokkaido, bytte vi till tåg igen och sedan bar det vidare. Solen höll på att gå ned bakom vulkanbergen och ljusen började tändas i fiskarstugorna efter stränderna. Vi åkte efter den stora Muroranbukten och vi kunde skymta vår stad på andra sidan.

Vid en station strax innan vi var framme, kom en herre och hälsade på oss och undrade om vi var de nya missionärerna som skulle komma. Då han hörde att det var så, hälsade han oss välkomna och talade om att han tillhörde vår grupp. Vid nästa station kom Edvin Bohlin på och mötte oss och så åkte vi tillsammans den sista biten till Muroran. Därefter åkte vi trehjulig taxi ut till Ohashinai där Birgitta och barnen väntade.

Vi är glada över att vi fick vara tillsammans med dem i två veckor innan de for ned till Tokio och vidare till Sverige. Vi blev på så sätt något insatta i arbetet och lärde känna mötesbesökarna en

Avskedsmöte för familjen Bohlin i Muroran. Foto S. J.

smula. Vi fick också tillfälle att vara med på avskedsmötet för dem. Det hölls sista söndagen innan de reste och japanerna hade själva arrangerat det hela. Mötet började vid två-tiden och varade till framemot nio-tiden på kvällen, då de sista besökarna gick hem. Det var ett omväxlande program med tal och sång. En ung skolflicka spelade några musikstycken på fiol och så bjöds det på grönt te och kakor. Lilla Kerstin gick omkring och pratade japanska med sina vänner på det mest lediga sätt. Det är inte utan att man avundas henne. Folk kom undan för undan under mötets lopp och till sist var vi omkring ett femtio-tal samlade. Senare stannade alla de troende kvar för att fira nattvard och det var gripande att se den skara av japaner som här i Muroran blivit vunna för Guds rike.

Kvällen innan Bohlins for, kom några grannar och hämtade in lilla Kerstin. Om en stund kom de tillbaka med henne och då var hon iförd den allra sötaste kimono man kunde tänka sig. Den fick hon som present med sig hem till Sverige. När hon föll på knä och bugade sig mot golvet och sade »domo arigato gozaimasu» (tack så mycket) var hon en fulländad japanska, trots sitt lingula svenska hår. Det var mycket folk nere vid stationen och följde av, när de nästa dag lämnade Muroran.

Nu var det alltså vår tur att rycka in i arbetet och de troende japanerna har lovat att hjälpa oss. I söndagsskolan har vi duktiga medhjälpare, så den sköts helt och hållet av dem, vi är bara med

Avskeds-te för familjen Bohlin i Muroran. Foto S. J.

och lyssnar. Det är också bäst att slippa använda tolk när man talar till barnen, de tröttnar så fort annars.

Vi är tacksamma för att vår mötespublik inte fordrar några djupare teologiska utläggningar av oss utan att undervisningen ligger på det enklare planet. De flesta har ju så ringa bibelkunskap, men vill gärna veta mera. Efter varje bibelstudium ställer vi frågan fritt och det frågas en hel del. Ibland sådant som är ytterst enkelt, ibland mera djupgående saker. Förutom de möten vi har här i vårt hus, har vi ett på en utpost några stationer härifrån på en plats som heter Wanishi. Det är en familj som kom med på Youth for Christ-kampanjen i somras och som nu öppnat sitt hem för evangelium. De inbjuder själva grannar och bekanta och barnen ber sina skolkamrater komma, så vi brukar vara mellan 20 och 30 personer därinne och då är det så gott som fullt hus. Vi sitter på japanskt vis på kuddar på golvet och får på så sätt rum för ganska många. Det är en god ande i dessa möten och alla lyssnar uppmärksamt och efteråt frågar de om det som de inte förstår. Förra lördagen när familjen följde oss till bussen efter mötet, undrade flickan om vi inte kunde bygga en kyrka där om det blev många troende.

Det händer att det kommer ungdomar hit även när det inte är möte och vill samtala med oss i andliga ting. I söndags kom det två stycken som vi läste bibeln och bad tillsammans med och i går kom det en ung man, som annars brukar gå på mötena. Han hade skrivit

Japanskt farväl till fam. Bohlin vid järnvägsstationen i Muroran. Foto S. J.

ned en hel del som han ville fråga om, bl. a. undrade han om det var nödvändigt att tro på att Jesus dog på korset för att frälsa oss från synd. Räckte det inte med att tro på Gud och Jesus som varande Guds son och kunde man inte bliva fylld med den Helige Ande i alla fall? Han hade gått till en japansk kyrka och frågat, men det var ingen som gav sig tid att svara honom där, så nu undrade han om inte vi ville göra det och naturligtvis gjorde vi det med glädje.

Vi är glada över att vi fått en god tolk, en flicka som arbetat tillsammans med amerikanska missionärer i två år och därför talar mycket bra engelska och är samtidigt hemma i bibeln. Hon är oss till stor hjälp, inte bara i mötena utan också vid sådana här tillfällen. Nu när vi tänker gå runt och besöka hemmen får hon också vara vårt språkrör.

Det är ett strålande höstväder häruppe, klara, vackra dagar. Vi har nära till både berg och hav, så Sigrid som varande norrlänning och jag som västkustbo kan båda känna oss tillfredsställda. Muroran i sig själv är en ful och tråkig stad med fabriker och hamnkvarter och gråa, låga hus, men omgivningarna är vackra och framförallt verkar folket vänligt och trevligt. Vi känner redan att vi kommer att trivas bland dem.

Nu önskar vi att få bli till välsignelse på denna plats och vår bön är att många må mottaga Jesus som sin frälsare.

Er tillgivna
Gullbritt Hellberg

Pastor Johan Hagner 65 år

Hur fort rusar icke tiden fram! Skriftens ord, att »det är som flöge vi bort», är i sanning träffande. Det var ju helt nyss vår aktade vän, missionssekreterare Johan Hagner firade sin 60-årsdag. Och nu är han den 8:e dec. 65 år. Det förefaller inte heller för den, som skriver dessa rader, att vara länge sedan pastor Hagner företog sin för vår mission så betydelsefulla inspektionsresa till Mongoliet. I verkligheten har 25 år gått sedan dess. Det var år 1928.

Redan i ungdomens vår kände Johan Hagner kallelsen till missionsgärningen. Åren 1910—12 åtnjöt han undervisning vid Bibelinstitutet Hagaberg för att tre år senare fortsätta sin utbildning vid Johannelunds Missionsinstitut. Efter studierna där blev han 1917 prästvigd för Luleå stift. Men under mellantiden mellan B. I. och Johannelund hade han haft en period som missionär i Khunama i Ostafrika, en period som dock på grund av sviktande hälsa endast blev två år lång.

För människors ögon kunde det nu se ut, som om missionsgärningen för Johan Hagners del skulle vara ett avslutat kapitel. I verkligheten började den först nu på allvar och i växande omfattning. Efter 13 års arbete som pastor och föreståndare i Betlehemskyrkan utsågs han nämligen 1935 till missionssekreterare i Evangeliska Fos-

terlandsstiftelsens tjänst och som en av ledarna för dess omfattande och välsignelserika mission. I denna egenskap företog han 1937 en inspektionsresa till Indien och Ostafrika.

Vår missions styrelse har Johan Hagner tillhört ända sedan 1921, alltså i 32 år. Under de för vår mission ganska kritiska åren 1930—35 stod han som styrelsens ordförande och utförde som sådan en i vår missions historia oförglömlig gärning. Även sedan dess har han som styrelseledamot i trohet, ansvarskänsla, kunnighet och aldrig svikande kärlek till verket gjort en stor och betydelsefull insats. Ekumen till hela sin läggning har han betytt mycket för sammanhållningen inom vår mission och för fyllandet av dess av Gud givna uppgift.

Vår styrelses alla medlemmar, kamraterna ute på fältet, vår expeditions medlemmar och många tusen vänner runt om i de svenska bygderna förenar sig inför den förestående högtidsdagen i en hjärtlig tillönskan av Guds rikaste välsignelse över år som kommer och arbete som ännu återstår att utföra.

Tilläggas må att Johan Hagner samtidigt med sin gärning som missionsledare och förkunnare varit en produktiv författare. Ett ämne, som särskilt fångat hans hjärta, är hoppet om Rikets snara tillkommelse. Sina minnen från inspektionsfärden till Mongoliet samlade han i boken »I tempel och mongoltält».

Må den förestående högtidsdagen bli fylld av ljus och framtiden fylld av välsignelse. *N. P. O.*

Meddelanden

Vår missions böne- och offerdag hölls i Betesdakyrkan i Stockholm den 8 nov. och leddes av styrelsens vice ordförande byråsekreterare Harry Genborg. I några välkomstord framhöll denne, att mission och offer nödvändigtvis hör samman. De har gjort det alltsedan missionens Herre offrade sig själv för oss. Likaså hör mission samman med bön. Låt oss göra det tankeexperimentet, att bönen tystnade bland missionsvännerna här hemma, skulle det inte märkas där ute, att något skett, att något fruktansvärt inträffat? Jo, förvisso. Låt oss, vänner, icke tröttna att bedja och offra för missionens heliga sak!

Som minnesord för missionsstunden läste tal. härpå Pauli maning till bön och förbön i 1 Tim. 2: 1—6. Tal. riktade en särskild välkomsthälsning till sekreterare Anders Marthinson, som därpå livfullt som alltid berättade om Guds mäktiga gärningar i Mongoliet och Kina. Han utgick härvid från ett litet minne från sin sista tid i Hongkong. Han och Brittiska Bibelsällskapets sekreterare i Shanghai Mortenson hade gjort en färd till den lilla orten Macao ej långt från Hongkong. Där hade de tillsammans en gripande bönestund vid Robert Morrisons gravsten. Som bekant var denne den förste evangeliska missionären i Kina, dit han reste ut år 1807 och där han 1821 översatte bibeln till kinesiska.

Tal. berättade därpå hur han både i Kalgan och i Lanchow fått bevittna hur kär bibeln blivit för många både kineser och mongoler. Han hade sett dem smeka den som den käraste skatt och trycka den till sitt hjärta som den käraste vän. I Kalgan fick tal. sprida 300.000 biblar och bibeldelar, i Lanchow under de två år han kunde fritt arbeta där ej mindre än ½ miljon. Ända bort till Kashgar i Ostturkestan förde tal. vid denna tid biblar. Låt oss följa dessa biblar och bibeldelar med våra böner, manade talaren. Och låt oss tacka Gud, att de hann spridas i så stort antal innan dörrarna stängdes. Och låt oss inte glömma att tacka Gud för att vi själva får äga Guds ord och fritt läsa det. Och må vi gripa tillfället i Japan, medan dörrarna är öppna där.

Missionsföreståndare Joel Eriksson lämnade härpå en del meddelande från fältet. Missionär Gunzel i Hongkong hade i brev berättat för honom att 15 mongoliska Nya Testamenten nu kunnat sändas ut till mongoler. Vidare erinrade tal. om att Erintjins efterlämnade maka och båda barn nu befinner sig på Formosa. Må vi komma ihåg dem i våra böner, ej minst att de båda unga må fostras till tjänst åt Gud. Från Tokio meddelade tal., att Folke och Margith Persson förberedde en dopklass bland de 100 japaner, som under sommarens kampanj räckt upp sin hand som tecken på att de ville lära känna Jesu lära. I Tomakomai hade c:a 300 förklarat sig intresserade. Glädjande var att det ordnats så att dessa skulle få bibelundervisning pr korrespondens. När vi tänker på att det blott är ett par år som våra missionärer verkat där ute, är resultatet en orsak till stor tacksamhet. Med glädje har vi ock mottagit underrättelsen, att Gullbritt Hellberg och Sigrid Jonsson fått en mycket lämplig tolk uppe i Muroran. Vad vår mission nu särskilt behöver är unga *män,* redo att gå ut som sändebud till Japan.

Högtiden, under vilken damkören medverkat med sång, avslutades härpå med en varm bönestund.

— — —

K. M. A:s jultidning När och Fjärran är som vanligt en av våra vackraste och bästa jultidningar och man önskar den en vidsträckt spridning i svenska hem. Vad vi särskilt fäst oss för är Maria Dillners glimtar ur vår nyss hemgångne vördade och älskade prins Oscar Bernadottes liv samt Sigfrid Hoas' gripande skildring av sin mors, Gammel-Svenskbybornas »Tröstemors» levnadssaga och Elsa Bengtsson-Almefors' skildring av hur den mongoliske hövdingesonen Rasje Dantak vid vår evangelist Erintjin Dortjis dödsbädd i Hongkong fann Kristus. Illustrationer och papper är som vanligt högsta klass. Rekvireras från K. M. A:s förlag, Birjer Jarlsgatan 67, Stockholm. Pris kr. 2: 25. *J. E.*

— — —

Stockholmssyföreningarnas båda försäljningar den 29:e april och den 18:e nov. inbragte vardera nära 4.400 kr. eller tillhopa c:a 8.800 kr. Vid den senare försäljningen, som var mycket välbesökt, hölls av kyrkoherde Johan Hoff en betraktelse, som i kort sammandrag skall återgivas i nästa n:r av vår tidning. På kvällen höll missionär Helge Jansson ett synnerligen intresseväckande föredrag om förhållandena i Japan. Fru Ester Berggren medverkade med utmärkt sång.

Till alla, som på ett eller annat sätt bidragit till det goda resultatet av dessa båda försäljningar, bringas härmed ett hjärtevarmt tack!

Ljusglimtar för år 1954

Envar som samlar prenumeranter, får som vanligt vart 6:e ex. gratis. Men alternativt kan den som skaffar 5 nya eller förnyar 10 gamla erhålla Sture Mas-Larssons »Mongoliets apostel — James Gilmour», Halls förl. 7: —. Och den som sänder in 8 nya eller 15 gamla får efter fritt val antingen grosshandl. E. Alf. Jansons utomordentliga biografi »Cornelius Rahmn», E.F.S., 15: — eller missionär Aron Anderssons nya bok »På pilgrimsfärd till Det Heliga Landet» som utkommer i november. Harriers förl. 12: 50.

Tidningen rekvireras alltfort endast genom Svenska Mongol- och Japanmissionens Expedition, Brunnsgatan 4, Stockholm C. Priset är 3 kr för helår. Den som önskar tidningen till utdelning som prov samt prenumerationslistor, kan erhålla sådana från Expeditionen.

Var vänlig *dröj ej med prenumerationen!*

Och till alla våra prenumerantsamlare riktar vi en trägen vädjan: sök att inte tappa bort *en enda* av de gamla prenumeranterna och skaffa *många* nya!

Tidningens framgång är ett villkor för vår missions framgång.

Ljusglimtar

Tel. 10 62 05. Brunnsgatan 4, Stockholm C. Postgironummer 51015.

Pris kr 3: — pr helår. Ansvarig utgivare: *Joel Eriksson.*

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1953

98411

Bilaga medföljer.